

et mandligt element i den slags familier. Betyder det så, at man er villig til at se på adoption til mandlige homoseksuelle, men ikke til kvindelige homoseksuelle?

(Kort bemærkning):

Per Dalggaard (DF):

Sagde jeg et mandligt og et maskulint? Det må have været en fortalelse. Jeg mener selvfølgelig et mandligt og kvindeligt element – det er det, jeg mener.

Med hensyn til, hvorvidt Dansk Folkepartis gruppe stemmer som én gruppe eller ej, så har vi det på samme måde som Venstre, at det vil tiden vise, men hvis der er specielle forhold i forbindelse med nogle af Dansk Folkepartis medlemmer, at de ønsker at stemme anderledes end det, hovedparten af gruppen vedtager eller stemmer, så er det også i orden.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil starte med det måske mindst interessante, i hvert fald det mindst kontroversielle, og så gemme de sidste to tredjedele af min ordførertale til det, der naturligt optager de fleste, og som de fleste af forslagene også drejer sig om.

Så jeg vil starte med Enhedslistens forslag, L 119, som jo lægger op til, at en registreret partner skal kunne adoptere sin partners barn, straks efter at barnet er født. Den konservative folketingsgruppe kan ikke støtte forslaget faktisk af nøjagtig de samme grunde, som, jeg tror for 1½ times tid siden, justitsministeren fremførte.

Lad mig nævne de tre vigtigste årsager til, at vi ikke føler, det er en god idé. For det første er den nugældende hovedregel jo, at adoption tidligst kan finde sted 3 måneder efter, at barnet er født. Det giver så forældrene en mulighed for at træffe en eventuel beslutning om adoption på et rimelig velovervejet grundlag, og sådan synes jeg fortsat det bør være.

For det andet er det sådan, at adoption i hvert fald som den absolutte hovedregel først bør gennemføres, når det er fastslået, hvem der er far til barnet. Dette simpelt hen for at barnets far får en mulighed for at udtale sig om adoption eller ej.

Så er der selvfølgelig de tilfælde, hvor det ikke er oplyst eller ikke kan oplyses, hvem der er far til barnet, og her er den gældende regel, at stedbarnsadoption som udgangspunkt ikke bør gennemføres, før ½ år efter barnets fødsel. Årsa-

gen er den naturlige, at en mand, som har haft et forhold til moderen omkring det tidspunkt, hvor hun blev gravid, jo har en lovfæstet ret til at få afprøvet, om han er far til barnet, dette dog under forudsætning af, at han selv anmoder om det, inden barnet er ½ år gammelt. Og hvis man tænkte sig, at man gav en tilladelse til adoption straks ved fødslen, ja, så var retten til faderen fuldstændig illusorisk, for så var adoptionen sket.

Jeg fremhæver det her lidt som far, fordi Venstres ordfører, fru Irene Simonsen, jo for en halv times tid siden sagde, at den bedste oplevelse, man overhovedet kunne have her i livet, var at være mor. Så vil jeg godt sige, at man kan have en oplevelse, der er lige så god, og det er at være far. Så derfor fremhæver jeg også denne ret her.

Kl. 19.20

Så til den tredje og sidste grund til at afvise forslaget fra Enhedslisten. Det er, at jeg selvfølgelig har fuld forståelse for, at mennesker, der lever sammen, kan have det ønske og selvfølgelig normalt vil have det ønske at sikre barnet og hinanden i det tilfælde, at moderen til barnet dør. Men her er der jo allerede i den eksisterende lovgivning en mulighed for at dispensere fra den hovedregel, der er med de 3 måneder. Så det kan altså lade sig gøre, hvis der er særlige årsager.

Så vender jeg mig til de tre øvrige forslag, og dem kan den konservative folketingsgruppe heller ikke støtte. Det er lovforslag nr. L 91 fra Enhedslisten, det er lovforslag nr. L 93 fra SF, og det er beslutningsforslag nr. B 65 fra De Radikale. Alle tre har jo som hovedindhold, at homoseksuelle, som lever i et registreret partnerskab, skal ligestilles med mand og kvinde i et ægteskab, når det drejer sig om at adoptere børn.

Det er vi imod, og det er der én klar årsag til. Det er nemlig sådan efter konservativ opfattelse, at ved alle problemstillinger, der omfatter børn, er der først og fremmest ét standpunkt, der virkelig tæller, og det må være hensynet til barnets tarv.

Når vi taler om adoption, er der jo typisk to parter. Der er barnet, der skal adopteres, og der er de to voksne, som skal adoptere barnet, og i den sammenhæng vil barnet jo altid være den svageste part. Det må derfor være samfundets opgave at hjælpe barnet bedst muligt, det vil sige at give barnet de optimale muligheder i den familie, som det nu skal være en del af.